

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Jozef Sochuřák**, podnikající pod obchodní firmou Jozef Sochuřák Autodoprava, se sídlem Porubská 943/1, Ostrava, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2018, č. j. 16794-2/2018-900000-315, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 2019, č. j. 22 Af 32/2018 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018, č. j. 16794-2/2018-900000-315 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 8. 1. 2018, č. j. 2703/2018-570000-42, kterým celní úřad nevyhověl žádosti žalobce o vrácení zajištěných finančních prostředků v celkové výši 4 953 124 Kč jako přeplatku dle § 155 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 13. 3. 2019, č. j. 22 Af 32/2018 - 37 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[3] Krajský soud nejprve uvedl, že předmětem přezkoumávaného daňového řízení je žádost žalobce o vrácení přeplatku. Žalobními body, které směřovaly proti zákonnosti daňové kontroly, proti zajišťovacím příkazům, proti stanovení daně či proti převedení zajištěných prostředků na úhradu stanovené daně, se nezabýval, neboť dospěl k závěru, že jsou zcela nedůvodné.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žádný vratitelný přeplatek nebyl zjištěn a žalobce neprokázal tvrzenou dobrovolnou úhradu po podání dodatečných daňových příznání, a shledal postup celního úřadu a žalovaného v souladu se zákonem.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi, především ve vztahu k zákonnosti daňového řízení, v němž byla stanovena daňová povinnost stěžovatele za období březen až květen 2012, září a říjen 2013 a duben 2014, na kterou byly nesprávně převedeny zajištěné prostředky vymožené na základě daňové exekuce.

[7] Dle stěžovatele vycházel krajský soud pouze ze skutečností osvědčených správními orgány, aniž by se řádně vypořádal s námitkou tvrzené nezákonnosti řízení o stanovení daňové povinnosti, v jehož důsledku došlo k vydání zajišťovacích příkazů a následné daňové exekuci finančních prostředků.

[8] Stěžovatel taktéž nesouhlasí s výsledky daňové kontroly za zdaňovací období leden až duben 2013.

[9] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že stěžovatel v odvolání, správní žalobě i projednávané kasační stížnosti brojí výhradně proti závěrům učiněným v jiných, pravomocně skončených řízeních. Existenci vratitelného přeplatku a jeho vrácení se žádná kasační námitka netýká.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[14] Nepřezkoumatelností rozsudek zjevně netrpí, jelikož z něho je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech. Z další

pokračování

argumentace v kasační stížnosti je patrné, že stěžovatel spíše nesouhlasí s právním posouzením zaujatým krajským soudem.

[15] Jádrem sporu je otázka, zda existoval vratitelný přeplatek.

[16] Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti.

[17] Celní úřad vydal dne 7. 8. 2014 celkem 7 zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobci, aby zajistil úhradu spotřební daně z minerálních olejů za březem 2012 až květen 2012, září a říjen 2013, duben 2014 a za období do 28. 4. 2014, která nebyla dosud stanovena, a to složením jistoty na depozitní účet celního úřadu uvedený v zajišťovacích příkazech. Celková výše částky, která byla zajišťovacími příkazy uložena žalobci k úhradě, činila 4 953 124 Kč. Exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014, č. j. 76097/20174-570000-42, rozhodl celní úřad o nařízení daňové exekuce vůči žalobci k vymožení částky 4 953 124 Kč na základě vykonatelných zajišťovacích příkazů, a to příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb.

[18] Stěžovatel podáním ze dne 22. 11. 2017 požádal celní úřad o vrácení prostředků zajištěných k úhradě spotřební daně, vymožených shora uvedeným exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014. Poukázal na to, že podal dne 11. 8. 2014 dodatečná daňová přiznání za všechna dotčená zdaňovací období roku 2012, 2013 a 2014, k úhradě předmětné spotřební daně v celkové výši 4 953 124 Kč došlo dne 14. 8. 2014 poukázáním na účet správce daně. Nebyl tak dán důvod pro zajištění předmětných finančních prostředků, a proto stěžovatel požádal o jejich vydání.

[19] Celní úřad rozhodnutím ze dne 8. 1. 2018, č. j. 2703/2018-570000-42, žádosti nevyhověl, neboť dotazem na poskytovatele platebních služeb ověřil, že stěžovatel nezaplatil dne 14. 8. 2014 svoje daňové povinnosti dobrovolně převodem ze svých účtů, nýbrž ve skutečnosti šlo o odepsání peněžních prostředků v rámci daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014. Celní úřad uzavřel, že neeviduje u žalobce žádný přeplatek na zajištěných prostředcích vymožených exekučním příkazem ze dne 7. 8. 2014, proto vymožené prostředky nevrátil.

[20] Proti rozhodnutí celního úřadu podal stěžovatel odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný neshledal existenci vratitelného přeplatku, potvrdil závěr celního úřadu a zdůraznil, že žalobce nepřipustně napadá pravomocná rozhodnutí, která nabyla právní moci už v průběhu roku 2014.

[21] Podle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatkem *částka, o kterou úhrn plateb a vrátek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.*

[22] K postupu správce daně při rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku na dani dle § 154 a § 155 daňového řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 5 Afs 62/2014 – 55: „Při rozhodování o vrácení přeplatku správce daně zkoumá, zda nějaký přeplatek subjektu vznikl a zda jej eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá podmínky pro zacházení s tímto přeplatkem. Posuzuje, zda neeviduje on nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Teprve v případě, že tomu tak není, je oprávněn vratitelný přeplatek vydat. Pokud ovšem dospěje ke závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádost o vrácení přeplatku zamítne (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 101/2008 – 60, vztahující se k § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků). V rámci přezkumu takového rozhodnutí se soud zabývá posouzením, zda orgány finanční správy skutečně postupovaly podle výše uvedených kritérií.“ Správnímu soudu v tomto řízení naopak nepřísluší zjišťovat, zda byl právní

titul, z něhož daňový subjekt existenci přeplatku dovozuje, vydán v souladu se zákonem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Afs 73/2018 - 61).

[23] V nyní posuzované věci stěžovatel, stejně jako v žalobě, vyjadřuje nesouhlas s jemu stanovenou daňovou povinností za období března až květen 2012, září a říjen 2013 a duben 2014 a výsledky daňové kontroly za zdaňovací období leden až duben 2013. K předmětu sporu - existenci vratitelného přeplatku, však žádné skutečnosti netvrdí a neuvádí žádné důkazy. Rovněž netvrdí, že by byly zrušeny exekuční tituly (zajišťovací příkazy), jež byly předmětem exekuce, ani že by byl zrušen samotný exekuční příkaz. Je tedy zřejmé, že pokud tyto akty existovaly, byly zákonným důvodem pro provedení exekuční úhrady částky 4 953 124 Kč. Jen pokud by byly zrušeny či shledány nicotnými (což stěžovatel ani netvrdí), bylo by namístež řešit otázku případného vratitelného přeplatku. Samotná případná objektivní nezákonnost zajišťovacích příkazů či exekučního příkazu, nebyla-li relevantně napadena v opravných prostředcích, není důvodem pro shledání existence vratitelného přeplatku. U existentních správních aktů se totiž presumuje jejich správnost, dokud nejsou (typicky právě na základě důvodných opravných prostředků, příp. dozorčích prostředků či soudem ve správním soudnictví k žalobě dotčené osoby) zrušeny.

[24] Vzhledem ke správnosti právního závěru krajského soudu nebylo potřebné a ani možné se zabývat skutkovými tvrzeními stěžovatele směřujícími proti důvodu uložené daňové povinnosti. Není proto opodstatněný názor stěžovatele, že skutková podstata, ze které žalovaný vycházel ve svém rozhodnutí, nemá oporu ve spisech.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání; důvody pro jeho nařízení neshledal.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[28] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o ní. Žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení o ní měl, žádné takové náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu